

ЕДНО

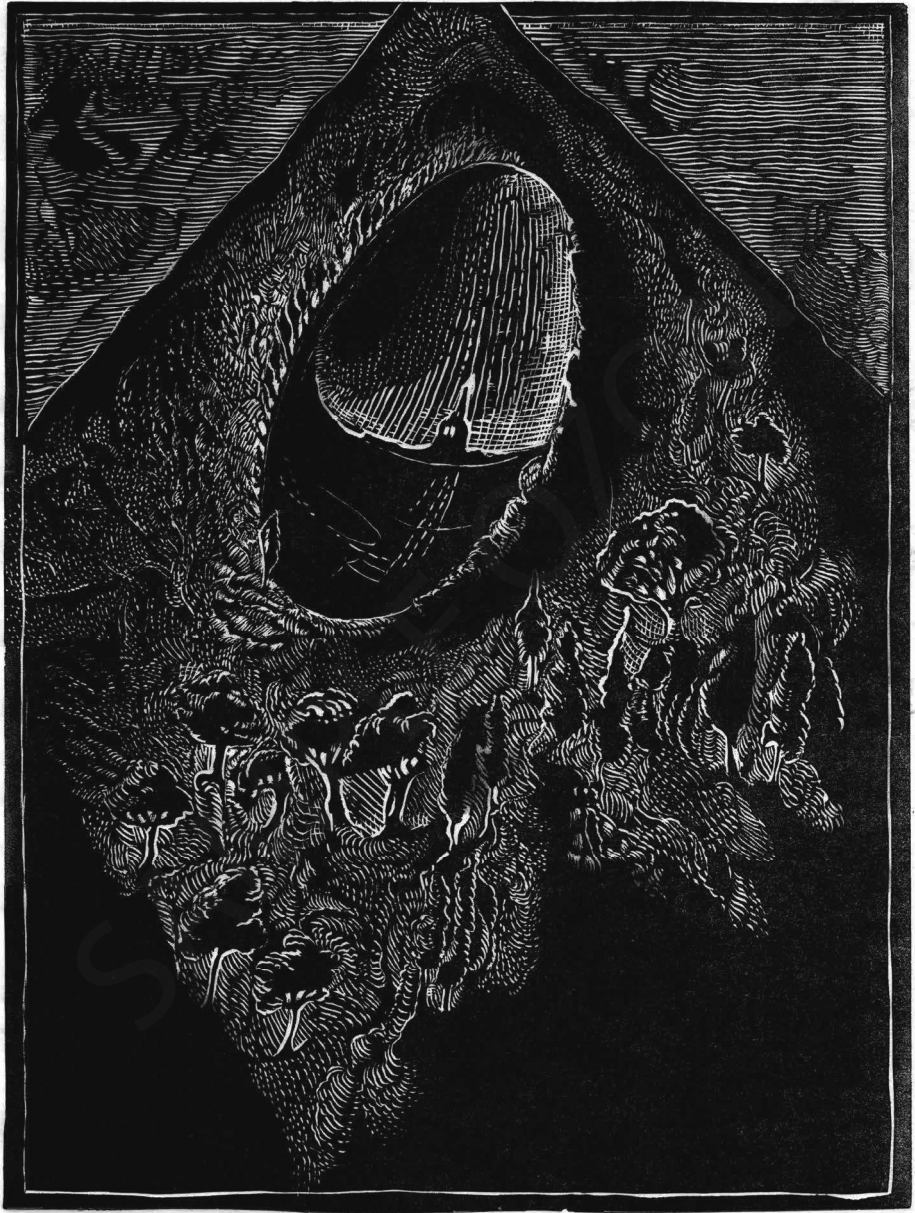
По време на затъмнение планините оживяват. Сухи клонки пукаха под гумите на Айла, докато тя се носеше с колелото си по сияещата като кехлибар пътека. Понякога е важно човек да се отпусне. *Работата може да почака, нищо няма да се взриви – е, не че нещо трябва изобщо да се взривява, – ако отделя няколко часа за себе си.*

Гората се разреде и пътеката отведе момичето до ливада. Светлината се стопяваше. Високите треви, осеяни с цветове, приличаха на самата Айла с нейната слаба фигура и сини очи.

До върха оставаха само няколко минути. Тя се изправи, натисна педалите и усети през кормилото и с целите си ръце как земята под нея трепти.

В гората отзад клоните се превиваха и танцуваха под променливия ритъм на летния вятър. Кехлибарената светлина заугасва, затрептя в бледо изумрудено зелено. Още малко.

Точно навреме. Почти. *Ако ускоря, ще го хвана.* Сапфирени лъчи светлина пронизаха последните няколко дръвчета

ВРЪХ РОДА

преди откритото пространство на върха. Сега пътеката пред нея не бе нищо повече от няколко петна синкава светлина. Връх Рода беше различна от многото други огледала Хела, разпръснати из целия свят.

Доколкото бе известно, функцията му беше изцяло естетическа. Вярно, известяваше град Флавия, разположен в полите му, че има затъмнение, но човек можеше да разбере това и като просто погледне към небето.

Но в момента не това вълнуваше Айла. Секунди преди затъмнението, тя хвърли колелото си встрани. Прескочи ниска ограда и изтича до основата на огледалото, кацнало на върха.

Въпреки почти пълния мрак, Айла можеше да види кратерът, човешко дело, което сега се извисяваше над нея. Каменната чиния с диаметър сто и осемдесет метра бе внимателно вградена в планинския склон посредством най-базовите инструменти. Тя почисти с ръка тънкия слой мъх, скочи и седна на грубия ръб на кратера.

И тогава започна: грейна тънката корона от синьо-зеленикава светлина около луната. Гладкият базалт на монолитното вдлъбнато огледало я улови на мига.

Айла следеше с поглед как отражението бавно се фокусира върху града долу. Първо слабо петно, кръгът бързо придоби ясна форма и се вписа в кръговия булевард на Флавия. Единственото, което нарушаваше изумителната гледка, бяха тълпите долу, събрали се да се насладят на искрящата светлина, пронизала мрака в центъра на града.

За момент Айла се замисли за инженерния гений на древната структура, след което симетрията на затъмнението се разпадна и отражението изчезна.

Когато Айла се върна да вземе захвърленото в основата на връх Рода колело, ѝ направи впечатление, че е единственият човек там.

Толкова ли са заети всички с ежедневиите си задачи, та да не могат да отделят и един момент за простото удоволствие? Може би така е най-добре. Следващият път има възможност отново само аз да се наслаждавам на гледката.

Тя бе ставала свидетел на много затъмнения от върха за двайсет и седемте си години, но едва няколко бе наблюдавала сама.

Спускането надолу по склона на Рода определено беше второто най-приятно нещо след карането нагоре, за да види затъмнението. Невъзпрепятствано, слънцето напояваше въздуха с горещина. Сега за затишието на затъмнението напомняше само хладния повей на вятъра от време на време, който развяваше и карамеленоруските кичури от косата ѝ под каската. Айла набра скорост по стръмната пътека надолу, обрасла с храсти, чиито клонки я удряха, докато минаваше покрай тях.

Когато тръгна през гората в основата на планината, въздухът рязко се състи. Тя заобиколи добре поддържаните райони, граничещи с Резиденцията. Нямаше време за почивка, крайната ѝ цел се виждаше в далечината.

Флавия се простираше в подножието на планината Рода. Резиденцията бе построена върху естествено възвишение, което се извисяваше над зелените хълмове.

Сърцето на града, паркът Флавия, започваше в началото на пътеката, водеща до Резиденцията. И колкото и пъти Айла да минаваше покрай него, винаги поглеждаше отново към тази красота на града.

Дълъг близо два километра и почти един широк, парк Флавия беше същински урок по зелен геометричен дизайн. В центъра му беше фонтанът Хела: сребриста водна полусфера, в която се оглеждаха поляните и градините. Очертанятията на високите каменни сгради в края на парка се отразяваха като зъби по ръба на езерото.

От фонтана тръгваха няколко покрити с чакъл алеи. На границата на парка всички те се превръщаха в седем украсени с редици от дървета булеварди: лъчи, пронизващи града.

С останалата от спускането инерция Айла полетя към искрящия фонтан по централното авеню в парка. Свежи, йонизирани капчици напръскаха солена и кожа. С наклон вляво, тя се спусна по Ариа, втората алея, започваща от фонтана.

Въпреки че вече започваше да се уморява, Айла продължаваше с все същата скорост. И то не защото закъсняваше за среща в някое кафене – това ѝ се случваше достатъчно често.

Айла се чувстваше отново на десет, току-що научила се да кара колело, летяща по Ариа с баща си и със ско-

рост, която тогава ѝ се струваше близка до тази на светлината.

По онова време по улиците от съвсем скоро не се движеха автомобили. Градът беше административната столица на Ядро Балкания и неговите двеста свързани щати. Беше също така и инженерен, научен и изследователски център.

С малко закъснение и леко задъхана, Айла пристигна на площад „Пазар Меркум“. Изправи се рязко на педалите и се опита да открие Томиас сред тълпата.

Площад „Пазар Меркум“ беше – изненадващо – бивш пазар, популярно място за срещи и събирания вече повече от три хилядолетия. Ограждаха го четири равни варовикови стени и техните пет дузини арки. В миналото всяка арка е била отредена за различен търговец, дошъл отдалеч, за да продава екзотичната си стока. Днес бяха места за различен вид търговия. Всяка една от двеста и четиресетте шатри там беше кафене, чайна или ресторант. Разнообразието от храни и напитки би изпълнило с гордост предишните им обитатели. От зейналите им усти безброй маси се изливаха и заливаха площада. Пазарът бе една от последните останки от Стара Флавия и сега успешно се бе завърнал към живот.

Хиляди души се събираха на Меркум денем и нощем, за да обменят идеи, разрешават проблеми или просто да обменят клюки. Подхранвани от кофеин и кураж, разговорите им често ставаха разгорещени.

Много от масите бяха обсипани с драскулки и рисунки, решения или хипотези, свързани с най-големите акту-

ални въпроси. Да не говорим пък за палитрата от груби карикатури, родени от гнева, съпътстващ решенията, които не излизат.

Ето, откри го, сгушил се в центъра на глъчката. Висок и спретнат в стандартната си бяла униформа, Томиас изпъкваше с педантичната си стойка и изсечените си черти. От лявата му страна на масата седеше внушителен брадат мъж. Стиснал здраво ръба с двете си ръце и опрял големия си корем на масата, той крещеше на тримата си слушатели. Които по-скоро изглеждаха като негови пленници. От дясно, видимо незасегната от тази демонстрация на мощ, седеше грациозна тийнейджърка: със скръстени крака и отметната назад глава, тя се взираше в небето.

– Вписваш се идеално – усмихна се Айла, когато Томиас се изправи, за да я целуне.

– Опитах се и не успях – отвърна ѝ той, докато сядаха.

Несекващата суматоха на площада зареждаше всяка маса със странна задушевност. Томиас кимна в посока на масата от ляво:

– Споделих им какво мисля, но нещо не ги впечатлих.

– За какво говорят? – Айла се огледа за сервитьор, след което с радост си поръча едно еспресо.

– Учени, събрали се на Меркум, за какво мислиш ще си говорят? Спореха за храна. Кой е най-добрият начин да приготвиш севиче със скариди. – Томиас обра с пръст напоената с кафе захар от гъното на чашката си. – Единият каза, че скаридите трябва да се пошират първо,

другият каза, че трябва да са сурови. Моето предложение беше да се попарят, но остават сурови.

– Каква кулинарна мъдрост само, и то от човек, който не знае за какво служи лъжицата – и след като го каза, тя топна пръст в чашата му.

Томиас я плесна леко през ръката, но Айла хвана неговата и двамата сплетоха пръсти. Той се усмихна и премести стола си леко, за да я прегърне. Загледаха се в жужащия Меркум – наблюдатели в центъра на шоуто.

– Мога да прекарам часове тук – сгуши се в него Айла.

– Можем да пишем деня свободен. Да пропуснем лабораторията. Дай да поостанем малко тук, а после да излезем извън града.

– Хубаво би било, но мисля, че Шен ще изпадне в нервна криза.

Томиас я целуна по бузата:

– Сигурен съм, че ще го преживее. Във всеки случай, и аз имам важна роля. Все пак тласкачът няма да се приземи сам.

– Да ти кажа, от него се очаква да направи точно това, иначе кацането ще е доста тежко. – Донесоха кафето ѝ: гладка керамична чашка с малка вертикална гръжка в основата. Чашката бе поставена върху овален поднос от сребро с тънък ръб, заедно с бъркалка във формата на сълза и три кубчета фина захар. – Небарионният приток не е толкова стабилен, колкото ми се иска. А и трудно се контролира на тези високи нива на мощност.

Ако изпуснем и със секунда точния момент, Всичко може да завърши с изненадващо количество огън – тя пусна бучка захар в чашката си.

– Думите ти ме успокояват.

Останал без никаква захар, Томиас направи опит да откридне тази на Айла, но тя го отблъсна на мига.

– Аз не бих се притеснявала – потупа го тя по ръката.

– Излетите ли, Всичко, което ще трябва да направиш, е да натиснеш голямото червено копче с надпис „луна“.

– Това малко обезсмисля всичките тези години на подготовка и обучение, не мислиш ли?

– Изследователите ще са там само заради снимките. Твоята работа е да изглеждаш добре в костюма и да се върнеш с няколко чувала почва. Нищо повече. Можем да пратим и машина за същото, но тя няма да е толкова фотогенична, а искаме обществото да е на наша страна.

– Нищо не подхранва самоувереността ми като едно кафе с теб – усмихна се той. – Значи за теб съм просто един пиар инструмент?

– Точно така... и то чуплив. Знаеш ли, машините понасят много по-добре отрицателното ускорение – тя стана от масата.

– И аз те обичам, Айла.

Двамата се засмяха и презърнаха. Сутрешната горещина и заглушените разговори наоколо ги обгърнаха.

Свежият планински вятър се бе превърнал в силен бриз, който завихряше аромата на кафе из целия площад.

Айла докосна малък бронзов токен от едната страна на масата и си тръгнаха. И двамата слаби, стегнати, почти равни по ръст, те нерядко бяха бъркани за брат и сестра. Целунаха се и се сбогуваха за деня. Айла се отправя към лабораторията.

Ъглите на Меркум криеха входи към друг свят. Айла можеше да стигне до офиса си само за няколко минути с колелото, но Тръбата беше толкова по-яка, че не можа да устои.

От сумрака долу се нижеха човек след човек. Айла закриволичи сред групите хора надолу по лекия наклон и по нарисуваните плочки на земята. Повечето хора бутаха колелата си в метрото, но тя си каза, че един-два озадачени погледа от минавачи са разумна цена за преживяването.

Преди очите ѝ да са успели да се адаптират, Айла усети вълните хладен въздух, идващи от тъмния тунел и съпроводени от слабия еком на жужащи двигатели.

Откакто махнаха колите от улиците, Тръбата беше най-бързият начин да се придвижваш из Флавия. Голяма част от жителите го използваха, за да стигнат от една точка на града до друга. Отскоро Флавия бе ограничила строежа на сгради с повече от четири етажа и

това бе довело до разрастването на града из заобикалящата го долина.

За незапознатите, метрото можеше да се стори твърде сложно. Всяка станция представляваше дълга, назъбена платформа. Всеки отделен зъб имаше няколко странични перона. Айла отиде до монитора, разположен до един свободен перон. Многоъгълната карта на града бе осеяна със стотина светещи цветни точки, които показваха всички възможни дестинации.

Тя натисна зелена точка на няколко спурки от тук. Мониторът ѝ отвърна с доволно щракване. Натискането на копчетата бе една от най-забавните части от цялото преживяване. Няколко секунди по-късно към перона се приближи капсула с формата на таблетка. Замръзна на място на няколко метра над земята. Капсулата имаше гладка металическа обвивка, покрита със седефенобяла боя. По протежение на три от страните ѝ имаше високи прозорци. Широката овална врата се отвори с плъзване встрани. Айла пристъпи вътре, облегна колелото си на парапета под единия от прозорците и се хвана за дръжката над главата ѝ.

Чу се още един звук: „дзън-дзън“. Капсулата се отлепи от перона и бързо набра скорост. Вля се в извиваща се процесия от други капсули, летящи над централната магнитна лента.

Перленият наниз се понесе с висока скорост под Ариа. Айла никога не седнаше, представяше си, че се носи напред, тласкана от мощна вълна. Капсулата смени лентите два пъти, докато летеше към крайната си точка.

Преди всяка смяна се чуваше предупредителен звън, а на тавана светваше оранжева лампичка.

Пътуването трая само няколко минути – за толкова време Айла стигна от центъра на града до покрайнините, където се намираше Балкания: Институтът за космически изследвания.

Щом чу продължителното „дзъбън“, Айла скочи на колелото си и се изстреля от спирката.

Флавия беше зелен град. Премоделиран град с много открити пространства, богати на растителност. БИКИ беше огромен комплекс от сгради и мозъци. Малък изследователски институт преди две десетилетия, сега той беше дом на повече от трийсет хиляди учени, дошли от всички краища на света.

До един обединени от мисията.

Айла влезе в БИКИ, нейният втори дом, пое дълбоко въздух и се усмихна. Наоколо бяха разпръснати ниски тухлени сгради с равни покриви, обрасли с трева. Виждаха се и кристално сини езера, всяко с венец от буйна растителност. Тук-там някой тревист хълм нарушаваше равната линия на погледа. Цялото това визуално спокойствие бе всъщност маска, зад която се таеше напрежението на всички, работещи тук.

Айла извървя финалната отсечка до офиса си и остави колелото си отвън. Умствено вече отмяташе задачите, които трябва да свърши, за да проведе днешния експеримент.

Шен беше мъж със суров вид, съвсем леко смекчен от гъстите му вежди и къдрава сива коса. Днес той сновеше из коридорите на БИКИ със забързани и тежки крачки.

Първата мисия до луната с екипаж бе обединила света – както в надеждите, така и в очакванията. Повече от двайсет години учените работеха по нея... Но в интерес на истината, цялото човечество работеше по нея откакто се бе появило на този свят, който най-накрая бе намерил начин да се обедини и да превърне древната мечта в реалност.

Нито един елемент от задачата не гарантираше успех, но в нея бе вложено твърде много, за да се провали. Из някои от Държавите на Ядрото се говореше, че неуспехът на мисията може да се окаже голямо предизвикателство за новородения социален ред, че може да върне отново старата нестабилност в света.

Шен гледаше да не се задържа много върху подобни мисли и да се фокусира само върху онова, което можеше да контролира. Все пак разполагаше с екип от хиляди блестящи умове.

И един от тези умове, заместник–директорът на мисията, сега пристъпи през тежките дървени врати пред него.

– Айла, надявам се затъмнението да си е струвало – отекна из коридора сухият глас на Шен.

– Не съм пропуснала и едно досега. Ако някога дойдеш с мен, ще разбереш защо. – Айла, вече по-спокойна, тръгна към него.

Спря се пред Шен, чиято едра, мечешка фигура се извисяваше над нея. Нежните черти на лицето ѝ контрастираха на неговите дълбоки бръчки. След силно здрависване двамата се отправиха към производствените зали.

– Съветът е изпратил делегация от наблюдатели за теста. Изглежда някои от партньорите ни вече нямат търпение да видят някакви резултати.

– Това е ужасна идея и ти го знаеш – спря се Айла. – Имаме напредък, но неизвестните все още са много. Всяко ново решение създава нови неясноти.

Шен не забави крачка.

– В един момент ще трябва да вземем решение. Отидете или не? – изгледа Айла право в очите. – Мисия, каквато не е имало до сега, е по природа изпълнена с неясноти.

Влязоха в просторните производствени зали. Всеки един елемент от мисията до луната водеше началото си от тук.

Айла отново спря:

– Става дума за човешки животи.

– Иона и Томиас осъзнават добре какъв риск поемат. Исторически – отговори Шен.

– ...да, Шен, затова нашата работа е да се погрижим историята да не запомни грешките.

Отидоха право при екипа инженери, които сглобяваха последните няколко компонента.

Почти необятни, залите бяха пълни с оборудване и устройства. Кранове, жици, стругове, поялници, ролки алуминий и още безброй други незаменими компоненти. Само тези, които работеха тук, виждаха ред в цялото нещо; всевъзможни части бяха разхвърляни тук и там или струпани в ниши и ъгли, навсякъде из мрежата от стълби и пътеки.

Хората от екипа за днешния тест се бяха събрали около един оребрен метален цилиндър с големината на табуретка. На края на къса тръба бе сложен заоблен накрайник. Двете части бяха свързани с гладки нитове. Цялото нещо бе закрепено с болтове към шейна.

Главен инженер Петра се откъсна от останалите, които продължиха да изследват с поглед връзката между конус и цилиндър. Тя пъкна едно кристално кубче в джоба на лабораторната си престилка, а после прибра канелен кичур зад ухото си.

– Готови сме!

– Изнесете го отвън, поставете го на релсата, а аз ще доведа зяпачите – нареди Шен.

– Някакви по-сериозни проблеми? – попита Айла и прокара ръка по гладката външна обвивка на двигателя.

– Мога спокойно да каже, че най-накрая сме се справили с проблема със свръхмощността, макар че още имам леки